

[Justitsministeren.]

pågældende skrivelse. Det er en henstand med udpantning, som til enhver tid må være administrationen tilladt.

Når det ærede medlem så anfører § 46, stk. 2, kan jeg heller ikke her følge ham. Der er ikke her tale om nogen udgift, der afholdes af statskassen. Det, der er tale om, er, at man udsætter en udpantning. Det viser sig ved de strafrenter, der påløber, at der absolut ikke er tale om fritagelse; der er netop tale om strafrenter; der er aldeles ikke tale om nogen fritagelse for loven, tværtimod, der er oven i købet pålagt strafrenter; det viser for mig tydeligt, at der ikke er tale om en bevilling eller noget, der på nogen måde kan henføres i lighed med § 46, stk. 2.

Herefter kan jeg ikke se andet, end at det, der er sket fra direktoratet for toldvæsenets side, den bekendtgørelse, der er foretaget, er fuldt og helt lovlig, og at der ikke kan rettes nogen indvendinger mod lovligheden og da slet ikke mod grundlovs-mæssigheden af denne bestemmelse.

(Kort bemærkning).

Kai Moltke: Ja, jeg skal overhovedet ikke blande mig i denne juridiske fortolkningsstrid. Men jeg vil dog selv mene, at skal der være lighed for loven, og kan der gives udsættelse med hensyn til de skyldige afgifter, som der her er tale om, så må noget lignende i alle tilfælde gælde, således at man også fra justitsministeriets side sanktionerer, at der gives udsættelse og ikke inddrives forfalden skat hos folk, som i øjeblikket er uden beskæftigelse.

Jeg vil gerne høre justitsministerens svar på dette spørgsmål: vil man her sidestille folk uden beskæftigelse og arbejdsløse med de grupper, for hvilke der her foreslås henstand?

Lysholt Hansen: Jeg synes, at det efterhånden er ved at være en lidt uheldig måde, det udvikler sig på, hver gang finansministeren skal have ordet. Vi kan ikke få svar på nogeting. Vi får en forholdsvis arrogant besvarelse uden hold i realiteter. Hvis jeg må nævne det svar, vi har fået her i eftermiddag, så har vi nu fået at vide, at

de yderligere beløb til landbruget, der skal bevilges, kan man ikke fortælle noget om. Da vi havde ministeren til samråd i finansudvalget for snart længe siden, blev det stillet os klart i udsigt, at vi i løbet af forholdsvis kort tid kunne få besked. Jeg ved ikke, hvor længe „forholdsvis kort tid“ er for regeringen; men det er vel nu mindst 14 dage, om ikke 3 uger siden finansministeren gav os den besked. Jeg synes nok, det er lidt arrogant bare affejende at sige, at det kan vi ikke få noget at vide om, lige før vi skal stemme om det finanslovsforslag, som den nuværende regering jo nu har ansvaret for. Jeg synes, det virker arrogant; jeg tror ikke at den måde, ministeren affærdiger mig på, ville være blevet accepteret af ministeren, dengang han sad derovre til højre i salen.

Når ministeren, dengang han var kaldt til samråd i finansudvalget om 3 års budgetterne, mødte megen velvilje hos vort parti, da han anførte, at han ikke var i stand til på daværende tidspunkt at sige noget om 3 års budgetterne, så synes jeg, det er arrogant i dag at affærdige den — synes jeg — venlige henvendelse, jeg rettede til ministeren, med at sige, at ministeren har vel lov at udtale sig til radioen, når det passer ham. Selvfølgelig, men jeg vil da gerne have lov at tilføje, at ministeren har også et ansvar over for dette ting, som hidtil har behandlet ministeren på en yderst elskværdig måde under de forhandlinger, vi har haft i finansudvalget. Jeg synes, det ville have været rimeligt, om ministeren, når han var kommet til klarhed over sin stilling til 3 års budgetterne eller i hvert fald kommet til klarhed over nogle hovedlinjer, havde fulgt sagen op og meddelt finansudvalget, at nu var han klar til at give den besked, som vi accepterede at han så kort tid før ikke var i stand til at give. Det havde været rimeligt, en fair behandling.

Jeg må måske lige have lov at føje til, at der findes jo også, nedsat af dette ting, et investeringsudvalg, — jeg tror, det er finansministerens partifælle, der er formand for det — som skal modtage oplysninger netop om 3 års budgetterne; så ville det vel have været naturligt, om ministeren, når han var kommet så vidt i sin klarhed over disse 3 års budgetter, havde meddelt